

بازگرداندن آنچه به شما به امانت سپرده شده

اعوذ بالله من الشيطان الرجيم

بسم الله الرحمن الرحيم

از آموزش های مولانا شیخ هشام

طریقت نقشبندی، تحت راهنمایی و هدایت سلطان اولیاء، مولانا شیخ محمدناظم الحقانی، و نماینده ایشان مولانا شیخ هشام قبّانی، سرپناه و چشمه عشق و معنویت در بیابان دنیوی است، و افراد ممکن است به دلایل مختلفی به این واحه بیایند. برخی می آیند برای پیوستن به یک جامعه، بعضی برای معاشرت، برخی از آنها برای کسب برکت و شفا، و برخی می آیند چون صادقانه می خواهند به واقعیت حقیقی خود دست یابند.

کسانی که علاقه مند رسیدن به واقعیت خود هستند، و هدفشان باز کردن قدرت های قلبی، و دریافت امانت معنوی و روحانی خود می باشد، مولانا از آنان می پرسند چه کار برای کسب امانت خود کرده اید؟ مردم به طریقت می آیند در حالیکه انتظار دریافت امانت معنوی خود را دارند، اما در واقع قضیه معکوس است. شما هستید که باید امانت خود را به آنها پس دهید تا حقیقت واقعی خودتان را برایشان باز کنید؛ در غیر این صورت شما فقط در این راه برای اهداف شخصی خود و آنچه می توانید از آن دریافت کنید، قدم نهاده اید. پس مولانا شیخ می پرسد که شما اگر این واقعیت را می خواهید، چه چیزی حاضرید برای پیامبر (ص) انجام دهید؟

هنگامی که آخرین نفس خود را می کشید، در آن لحظه با سیدنا محمد (ص) دیدار خواهید کرد، اما در چه شرایطی خواهید او را ملاقات کنید؟ تمامی تلاش و تمرکز زندگی خود را صرف زندگی مادی خویش می کنید، و مولانا شیخ می گویند: "آنطور زندگی نکنید که در لحظه آخرین نفس خود به ناامیدی برسید." این بدان معناست که در لحظه دیدارتان با پیامبر (ص) طوری باشید تا شما را خوش آمد بگویند، در حالیکه شما سرشار از عشق و آگاهی و دانش باشید، و بدانید که بهترین کوشش خود را بجای آورده اید و بدون تأمل بخواهید به آغوش گرم و پر از عشق ایشان برسید؟ -- یا می خواهید با شرم و احساس ناامیدی با پیامبر خود روبرو شوید، و به ایشان بگویید که من ایمان آورده بودم، ولی در واقعیت مطلب ایمان نیاورده بودم زیرا اگر ایمان حقیقی بدست آورده بودم با عمل خود آن را محکم کرده بودم، در حالیکه چنین نکردم و بین زمین و هوا اعتقاداتم را رها کردم!

قرآن کریم در توصیف مردم در روز جزا می فرماید ، "پروردگارا! حالا دیده ایم و شنیده ایم ، ما را بازگردان تا ما اعمال درست انجام دهیم ، اکنون ما مطمئن هستیم!" (سوره سجده ، آیه 12). آنان به وعده ایی که در روز پیمان بستن با خداوندگار خود دادند، وفا نکردند، و وقتی که روح آن‌ها به اقیانوس نور باز می گردد، در احساس پشیمانی غرق خواهند شد . به همین دلیل است که خداوند می فرماید: "یا ایها الذین آمنوا، آمنوا...". (سوره نساء، آیه 136)، ای ایمان آورندگان، ایمان داشته باشید... یعنی با عمل خود ایمان خود را مهر تائید بزنید، و زمانی که در راه پیامبر (ص) از مال و جان خود مایه می‌گذارید در واقع به ایمان خود مهر تائید زده اید.

اما بین هدیه دادن و برگرداندن امانت خود تفاوت وجود دارد . بعضی از آدم‌ها نمی‌دانند چرا ما پرداخت کردن به معلم و شیخ را « امانت » می‌گوییم و آن را هدیه یا کادو در نظر نمی‌گیریم . در واقع دارند به ما می‌آموزند که آنچه در راه طریقت می‌دهیم ، مطابق اندازه و درجه ایمانی است که ما داریم و حال ما با خود می‌اندیشیم که داریم هدیه می‌دهیم . در حقیقت آنچه می‌دهیم پر است از خود، یعنی با عمل خود می‌گویید " من به تو این هدیه را دادم!" اما در سطحی که در طریقت می‌آموزند به این حقیقت ما را متوجه می‌کنند که اگر ما می‌خواهیم به تکامل اخلاقی برسیم، پس باید پی ببریم که مال ما نبود آنچه که دادیم . یعنی خود را از هدیه حذف کنید . بگویید خداوندگار! شما به من امانتی سپردید . شما به من اعتماد کردید . این امانت را در مالکیت من قرار دادید و حال من این امانت را باز می‌گردانم.

مردم به طریقت که وارد می‌شوند می‌گویند "تمامی حقایق روحانی و عرفانی را می‌خواهم بدست آورم"، و خداوند هم در جواب می‌گویند " به تو امانت‌های بسیاری سپردم و تو هیچ یک را باز نگرداندی". بنابراین برای رسیدن به امانت و حقیقت خود، می‌بایست امانتی که پروردگار به ما سپرده است را باز گردانیم . پس درخواست می‌کنیم " ای خداوندگار! ما را قابل اعتماد بگردان . ما را از **راشدین و مه‌دین** بگردان". آنان که لقب **راشدین و مه‌دین** بهشان عطا می‌شود، بندگان قابل اعتمادی هستند که به درجه کمال رسیده‌اند.

" بنگر! خداوند جان و اموال مؤمنان را از آنان خریداری کرده است، زیرا باغ بهشت مال آنان خواهد بود...." (سوره 9، آیه 111).

کسانی که خداوند بهشان مال دنیا و هدایای مادی بصورت امانت می‌سپارند و آنان این امانت را باز می‌گردانند، در عوض، پروردگار امانت آسمانی و روحانی آنان را بهشان در این دنیا عطا می‌کند. اگر سپرده مادی خود را باز پس ندهید، چطور انتظار دارید که سپرده ملکوتی خود را بگیری؟ اگر سخت به آنچه در دست دارید چنگ زده اید، ولی خواستار دریافتی متفاوت هستید، باید بدانید که تا زمانی که امانت دنیایی خود را پس ندهید، هدایایی دریافت نخواهید کرد .

بنابراین در طریقت سه نوع یا درجه پرداخت کردن وجود دارد . در نوع اول افراد فکر می‌کنند که به شیخ دارند چیزی می‌دهند . در نوع دوم شخص می‌فهمد که آنچه می‌بخشد و یا می‌دهد، در راه سیدنا محمد(ص) می‌دهد. در نوع سوم که بالاترین درجه است، آگاهی پیدا می‌کنیم که آنچه می‌دهیم یا پرداخت می‌کنیم، در واقع متعلق به ما نیست؛ به ما امانت سپرده‌اند با درک اینکه ما فقط نگهبان آن ودیعه هستیم تا روزی که آن سپرده را به مال ک اصلی آن پس بدهیم، در حالیکه می‌گوئیم : پروردگار! آنچه که مرا به نگهبانی آن گماشته‌ای، حال باز پس می‌دهم . آنچه در امانت من بود را

برمی گردانم.

امانت ما می تواند آوردن غذا باشد، می تواند خدمت باشد، می تواند مهارت مخصوص ما در رشته ایی خاص باشد، و یا مال و ثروتی باشد که با آن بتوانیم حمایت و پشتیبانی فراهم بیاوریم. بنابراین امانت ما هر چه باشد و به هر گونه که بازگشت داده شود، مهم سعی ما است برای رسیدن به مورد اعتماد بودن.

ودیعه و امانت هرکس کاملاً از طرف خداوند موزون شده است، و هیچ گاه کسی مسئول آنچه که به او تعلق ندارد، نخواهد بود. برای همین بعضی افراد ممکن است بگویند: «من که پولی برای دادن ندارم». ولی امانت آن ها چنین نبوده است. یکبار مولانا توضیح دادند که هر کس مؤظف است که چند گرم طلا پرداخت کند. ممکن است آن طلا چند گرم خدمت باشد، یا چند گرم غذا باشد، یا واقعاً طلا باشد، و یا مهارتی باشد که از آن بهره مند هستیم. مطلب اصلی این است که همه ما در روز پیمان بستن و تعهد، به خداوند قولی دادیم که خداوندگارا، زمانی که به حقیقت وجودی خود دست پیدا کنم، چنین و چنان خواهم کرد؛ خدمت خواهم کرد؛ مهارت هایم را به اجرا خواهم گذاشت؛ توانایی هایم را بکار خواهم انداخت؛ از مال و ثروت خود خواهم بخشید؛ همه چیز خود را برای آن حقیقت خواهم داد.

حال به خود بنگریم که چگونه قلب و دست ما، با هم نامیزان هستند. قلب شما طالب است که بدهد ولی دستهایتان می ترسند و از بخشش و خرج کردن شما جلوگیری می کنند، و یا کمتر از الهامات قلبی شما میدهند.

توجه کنید که چگونه خداوند بهر حال از شما امانت را پس می گیرد، با خراب شدن وسائل مورد نیازتان، بطوری که باید از نو تهیه کنید. یا اینکه جریمه می شوید و یا هزینه های غیر قابل پیش بینی شده دیگری بوقوع می پیوندد. به هر صورت ودیعه باید بازگردانده شود، با تفاوت اینکه اگر از شما به زور گرفته شود، مرتبه پایین تر و ناخوشایندی خواهد داشت تا اینکه بطور داوطلبی بپردازید و ببخشید. پس برای دریافت امانت روحانی خود باید بصورتی از خود مایه بگذارید. اولیاء الله به ما می آموزند تا چگونه رضایت خداوند را بدست بیاوریم، و آنان که به حقایق دست یافتند، با بخشیدن و دادن همه دارایی هایشان و هر آنچه که به سر راهشان رسید، به چنین موفقیت و مراتب و درجات *راشدین* و *مهدیین* رسیدند و کسب کردند. دعا می کنیم تا الهام بگیریم که بتوانیم دنیای مادی را پشت سر بگذاریم و به سمت حقیقت ابدی خود حرکت کنیم، به سوی واقعیت حقیقی خود در عالم نور، در محضر سیدنا محمد (ص)، و در حضور تمامی پیامبران و تمامی دوستان خداوند.

فاتحه

